

„Kolikokrat sem vam že pravil“, rečejo gospod učitelj, „da se ne smete pretepati, ne zares, ne nalašč. Vidiš, če bi mu bil ti zagnal kepo v oko, bi ga bil oslepil. Ravnotako on tebe. Podajta si roki v spravo, da se ne bosta več tepla.“

Kar zaščemelo je v mladih pretepačih, ko sta to zaslišala. Sram ju je bilo, da se morata spravljati pred učiteljem. Vendar sta morala storiti, kar so rekli. Obljubila sta, da se ne bosta več tepla, niti kepala, vsaj v vasi ne.

Da bi se ne kepala, s tem se le nista mogla sprijazniti. Znata že tako hrbte obračati, da kepa gotovo ne bo priletela v oko, seveda, če se kepata sama. Z večjo družbo je pa križ.

Pred nekaj dnevi mi je pravila Tončkova mati, da mu je odnesla Franceljnova kepa v Savo klobuk. —

„Saj pravim, to so otroci“, je pristavila ženica. „Ne miruje prej, da kaj iztakne. Kar noče, pa noče!“

Vroča želja v mrzli zimi.

Na okencih, prav majčkenih,
Se cvetje belo taja,
Po sobici iz kota v kot
Se zimski mrz sprehaja.

Ej, zimski čas je žalosten
Za revnega človeka,
Saj draga že polenca so,
In kaj še le obleka!

Zato pa kličem dan na dan:
„Oj pridi, pomlad zlata,
Zašumi, sanjajoči gozd,
Zacveti, ljuba trata!“

A. P. Grigorjev.

